

Кобзарю від нащадків

Коли Кобзар наш помирав,
Він українців всіх благав,
Щоб небо синє і Дніпро
До нас доносили добро.
Щоб сонце сяяло в душі,
Співали дзвоном солов'ї,
Щоб мати лагідно брала
До теплих рук своє дитя.
Кобзарю мій, коли б ти знав,
Що доля та для всіх страшна
Прийде до нас у мирний час
Й закреслити спадок твій нараз.
Що твоє синєє Дніпро
Червоним килимом лягло,
Що солов'їв тих дзвінких спів
Заглушить стогін гірких слів.
Ти спиш довічним тихим сном,
А що тут коїться кругом,
Не міг ти навіть уявить,
Що смерть прийде і нас душить.
Що мати теплою рукою
Торкнеться сина над труною,
І стогін міцно стислих губ
Твоїм нащадкам ріже слух.
Але незламний вільний дух
Приводить нас в нестримний рух,
Як та міцна тверда стіна
Ми рвемось в бій. Вперед! Ура!
Ми – діти наших козаків,
Незламна гордість йде з віків,
Кобзарю мій, ти спиш, а ми живі,
І з гімном йдем через віки.
Я вірю в те, що десь з небес
Ти бачиш наш нелегкий хрест,
Що ти пишаєшся людьми,
Герої є в усі віки!

Моя Україна!

Багатостраждальна моя Україна
Захлинається знову в крові,
Вмирає дорослий, вмирає дитина,
Вмирає народ, коли справа в війні.
Війна-найстрашніша запеклая кара
Карає безжально, вона – смерть, палач.
Ах Матінко Божа, коли сонце встане?
Коли буде спів солов'їв, а не плач?
Поля колосисті, вишневі садочки,
Іде поміж вас тільки смерті печаль
А жінки з дітьми по церквах ставлять свічки,
Щоб вижив у пеклі їх батько-герой.
Моя Україно, ти горда, незламна,
Тебе – на коліна, а ти знову встаєш,
Тебе у крові потопить хоче ворог,
Та ти є герой, а тому – не помреш.
Герої живуть, і вони не вмирають,
Ось-ось перемога, ми йдемо крок в крок,
Впаде клятий ворог, і сонце засяє,
Бо з нами є правда, бо з нами є Бог!

2014 рік